

Ευαγγελικός Μοναχισμός (3ο Μέρος)

/ [Πεμπτουσία· Ορθοδοξία-Πολιτισμός-Επιστήμες](#)

Ο διοργανωτής του Κοινοβίου Μέγας Βασίλειος ομιλεί χαρακτηριστικά για την εν Χριστώ αγάπη που επικρατεί στα κοινόβια: «Τι μπορεί να παραβληθή με αυτού του είδους την ζωή; Τι είναι μακαριώτερον; Τι είναι αληθέστερον από την σύνδεσιν και την ένωσιν; Τι είναι χαριέστερον από την ανάμιξιν των χαρακτήρων και των ψυχών; Εκινήθησαν άνθρωποι από διαφόρους φυλάς και χώρας και συνηρμόσθησαν με τοιαύτην ακρίβειαν εις ένα, ώστε να θεωρούνται μία ψυχή εις πολλά σώματα και να φαίνωνται όργανα μιας γνώμης. Ο ασθενής εις το σώμα έχει πολλούς που υποφέρουν μαζί του κατά την διάθεσιν ο άρρωστος και αδύναμος εις την ψυχήν έχει πολλούς που τον θεραπεύουν και τον ανορθώνουν.

Πηγή:<http://epanosifi.blogspot.gr/>

Είναι εξ ίσου δούλοι ο ένας προς τον άλλον, είναι κύριοι ο ένας του άλλου, και με την ακαταμάχητον ελευθερίαν αμιλλώνται δια να επιδείξουν μεταξύ των την ακριβεστέραν δουλείαν, την οποίαν δεν επροξένησε βιαίως κάποια αναγκαία συμφορά, που προκαλεί πολλήν ανησυχίαν εις εκείνους που κυριεύει, αλλά εδημιουργήθη μετά χαράς από την ελευθερίαν της γνώμης· διότι η αγάπη υποτάσσει τους ελευθέρους τον ένα εις τον άλλον και εξασφαλίζει την ελευθερίαν με την ατομικήν εκλογήν εκάστου. Έτσι μας ηθέλησεν εξ αρχής ο Θεός και διά τούτο μας εδημιούργησεν. Αυτοί επαναφέρουν το αρχαίον καλόν, διότι επικαλύπτουν την αμαρτίαν του προπάτορος Αδάμ. Διότι δεν θα υπήρχε μεταξύ των ανθρώπων διαίρεσις και διάστασις και πόλεμος, εάν η αμαρτία δεν εδίχαζε την φύσιν. Αυτοί λοιπόν μιμούνται τον Σωτήρα και την ένσαρκον ζωήν Του.

Όπως δηλαδή εκείνος, όταν συνεκρότησε την ομάδα των μαθητών του, κατέστησε τα πάντα κοινά διά τους Αποστόλους, ακόμη και τον εαυτόν του, έτσι και αυτοί - όσοι βεβαίως τηρούν την ακρίβειαν του βίου- υπακούοντες εις τον Καθηγούμενον, μιμούνται με ακρίβειαν την ζωήν των Αποστόλων και του Κυρίου. Αυτοί ζηλεύουν την ζωήν των αγγέλων, διότι με ακρίβειαν φυλάττουν, όπως εκείνοι, τον κοινόν βίον. Δεν υπάρχει εις τους αγγέλους έρις ούτε φιλονικία ούτε αμφισβήτησις· τα πάντα ανήκουν εις τον καθένα και όλοι αποθηκεύουν διά τους εαυτούς των ολόκληρα τα καλά». (Ασκητικά Διατάξεις 18, 2 μετάφρ. Κ. Καρακόλη, εκδ. Ε.Π.Ε., τ. 9, σελ. 479, 481).

Στα κοινόβια οι μοναχοί μπορούν να ζήσουν αποστολικά, γνήσια, το μυστήριο της Εκκλησίας, ως μυστήριο κοινωνίας και ενώσεως Θεού και ανθρώπων, να ζήσουν στην ενότητα της πίστεως και την κοινωνίαν του Αγίου Πνεύματος», που είναι το αίτημα όλων των Χριστιανών. Ο μοναχός γνωρίζει εκ πείρας ότι η Εκκλησία δεν

είναι ένα θρησκευτικό ίδρυμα ή ένας θεσμός, αλλά η εν Χριστώ αδελφότητα, το Σώμα του Χριστού, η Σύναξι των πρώην διεσκορπισμένων τέκνων του Θεού (Ιωάνν. 11, 52), η εν Χριστώ οικογένειά του. Η εκκλησιολογική αυτή εμπειρία δίνει στον μοναχό την δυνατότητα να βλέπει τους αδελφούς του ως μέλη του ιδικού του σώματος και να τους τιμά όπως τον Χριστό. Έτσι Εξηγείται και η πρόθυμη φιλοξενία που προσφέρει ο μοναχός στους προσκυνητές και επισκέπτες, και η διαρκής μετά δακρύων προσευχή του για ζωντανούς και κεκοιμημένους αδελφούς, γνωστούς και αγνώστους.

Την αγάπη προς τους εν τω κόσμω αδελφούς, εκπληρώνουν οι μοναχοί και με άλλους τρόπους, όπως με την ψυχική ανάπαυσι και πνευματική συμπαράστασι που προσφέρουν στους αδελφούς των. Πολλοί αδελφοί ταλαιπωρημένοι και κουρασμένοι ψυχικά καταφεύγουν στα Μοναστήρια και ιδίως στο Άγιον Όρος, για να βρουν την ειρήνη της ψυχής τους κοντά σε γέροντες και πνευματικούς, που έχουν ήδη ειρηνεύσει με τον Θεόν. Δεν είναι άλλωστε σπάνιες οι περιπτώσεις που πεπειραμένοι. Αγιορείτες Πνευματικοί εξέρχονται στον κόσμο, αναπαύουν και στηρίζουν στην πίστι πολλούς Χριστιανούς.

Ο όσιος Σεραφείμ του Σάρωφ, μεγάλος Ρώσος ησυχαστής του περασμένου αιώνα, έλεγε χαρακτηριστικά: Ειρηνεύσε συ με τον Θεό και πολλοί άνθρωποι θα έλθουν να ειρηνεύσουν κοντά σου. Ο όσιος Σεραφείμ μιλούσε από την προσωπική του πείρα, αλλά και από την πείρα της μακράς ησυχαστικής Παραδόσεως της Εκκλησίας. Είναι παρατηρημένο ότι όσο απεμακρύνοντο οι ειρηνεύσαντες με τον Θεό πατέρες στα βαθύτερα της Ερήμου, τόσο περισσότερα πλήθη κόσμου τους ακολουθούσαν για να ωφεληθούν.

Σε έκτακτες περιπτώσεις οι μοναχοί καλούνται από τον ίδιο τον Κύριο, όπως συνέβη με τον Άγιο Κοσμά τον Αιτωλό, για να αναλάβουν ένα ευρύτερο κηρυκτικό και αφυπνιστικό έργο. Είναι όμως πάντα Θεόκλητοι και ποτέ αυτόκλητοι. Θα μπορούσε άραγε ο Άγιος Κοσμάς να σώση και να φωτίση με το κήρυγμά του το δούλο γένος, εάν δεν είχε προηγουμένως φωτισθή και ελλαμφθή με την εικοσαετή μοναχική άσκησι, σιωπή, κάθαρσι και προσευχή;

Ο μοναχός δεν επιζητεί να σώση τον κόσμο με ποιμαντική ή ιεραποστολική δράσι, γιατί «ως πτωχός τω πνεύματι» αισθάνεται ότι δεν έχει τις προϋποθέσεις να σώση άλλους, πριν σωθή ο ίδιος. Ο μοναχός παραδίδεται στον Θεό χωρίς σχέδια και προοπτικές. Είναι πάντα στην διάθεσι του Κυρίου, έτοιμος να ακούση την κλήσι του. Ο Κύριος της Εκκλησίας προσκαλεί τους εργάτες του Αμπελώνος του για να εργασθούν με οποίο τρόπο Εκείνος βρίσκει σωστικό και πρόσφορο. Τον άγιο Γρηγόριο τον Παλαμά εκάλεσε να αναλάβη την ποιμαντική προστασία των Θεσσαλονικέων και να θεολογήση ορθόδοξα την πατρώα ευσέβεια. Τον άγιο Κοσμά

εκάλεσε να εξέλθῃ στο κήρυγμα και στις αποστολικές του πορείες, ενώ τον όσιο Νικόδημο τον Αγιορείτη εφώτισε να κηρύξῃ, χωρίς να εξέλθῃ στον κόσμο μέσω των Θεολογικωτάτων και πνευματικωτάτων συγγραφών του, που μέχρι σήμερα οδηγούν στον Θεό πολλές ψυχές.

Άλλοι μοναχοί εκλήθησαν από τον Κύριο να ωφελούν τον κόσμο με την σιωπή και την υπομονή τους, την προσευχή και τα δάκρυα τους, όπως συνέβη με τον αγιορείτη επίσης όσιο Λεόντιο (Διονυσιάτη), που επί εξήντα χρόνια δεν βγήκε από το μοναστήρι, κλεισμένος σ³ ένα σκοτεινό κελλί. Ο Κύριος εφάνέρωσε ότι δέχθηκε την θυσία του δωρίζοντάς του το χάρισμα της προφητείας. Μετά την κοίμησίν του το σώμα του ανέβλυσε μύρο.

[Συνεχίζεται]